

„Bogu ništa nije nemoguće“ (Lk 1,37)

U poglavlju o Blagovesti Andeo Gavriilo odlazi Mariji iz Nazareta da joj saopšti Božje planove za nju: ona će začeti i roditi sina Isusa, koji „će biti silan i zvaće ga 'Sin Svevišnjega'“. Epizoda se nastavlja na druge događaje Starog zaveta koji su doveli do čudesnih rađanja nerotkinja ili veoma starih žena čija deca treba da igraju važnu ulogu u istoriji spasenja...

Ovde se Marija, uprkos želji da se slobodno prepusti misiji da postane majka Mesije, pita kako bi to moglo da se desi, naime, ona je devica. Gavriilo joj garantuje da to neće biti delo čoveka: „Duh Sveti će sići na tebe i sila Svevišnjeg će te oseniti“^[1]. I dodaje: „Bogu ništa nije nemoguće“^[2].

„Bogu ništa nije nemoguće.“

Ovo uveravanje, koje znači da nijedna Božja izjava ili obećanje neće ostati neispunjeno – jer za njega nema nemoguće – može se formulisati i na ovaj način: ništa nije nemoguće sa Bogom. U stvari, nijansa grčkog teksta „sa, blizu, ili zajedno sa Bogom“, ističe njegovu bliskost sa čovekom. Ljudskom biću ili ljudima, kada su zajedno sa Bogom i slobodno mu se klanjaju, ništa nije nemoguće.

„Bogu ništa nije nemoguće.“

Kako ovu reč života sprovesti u delo? Pre svega, verujući sa velikim poverenjem da Bog može delovati i unutar i izvan naših granica i slabosti, kao i u najmračnijim uslovima života.

Ovo je doživeo i Ditrik Bonoefer tokom boravka u zatvoru koji je rezultirao mučenjem. On je napisao: „Treba se iznova i iznova uroniti u Isusovo življenje, govorenje, delovanje, patnju i umiranje da bismo prepoznali šta Bog obećava i ispunjava. Sigurno je [...] da nemoguće za nas više ne postoji, jer nemoguće ne postoji za Boga; [...] sigurno je da ne moramo ništa da zahtevamo, a ipak možemo bilo šta da tražimo; izvesno je da se naša radost krije u stradanju i naš život u smrti... Bog je na sve ovo rekao 'da' i 'amin' u Hristu. Ovo 'da' i ovo 'amin' su čvrsto tlo na kojem stojimo“^[3].

„Bogu ništa nije nemoguće.“

U pokušaju da se prevaziđe očigledna „nemogućnost“ naših nedostataka, da se postigne „mogućnost“ koherentnog života, odlučujuću ulogu igra dimenzija zajednice koja se razvija tamo gde učenici, živeći među sobom novu Isusovu zapovest, dozvoljavaju da budu nastanjeni, pojedinačno i zajedno, silom vaskrslog Hrista. Kjara Lubik je 1948. napisala grupi mladih redovnika: „I napred! Ne svojom snagom, sitnom i nejakom, već svemoćnošću jedinstva. Videla sam i doživela iz prve ruke da Bog među nama ostvaruje nemoguće: čudo! Ako ostanemo verni svom opredeljenju [...] svet će videti jedinstvo i sa njim potpunost Carstva Božjeg“^[4].

Pre mnogo godina, kada sam bio u Africi, često sam sretao mlade ljude koji su želeli da žive kao hrišćani i koji su mi pričali o brojnim poteškoćama sa kojima se svakodnevno suočavaju u svom okruženju, u

svojoj odluci da ostanu verni opredeljenjima vere i učenju Jevanđelja. Satima smo pričali o tome i, na kraju, uvek dolazili do istog zaključka: „Sami je nemoguće, ali zajedno možemo. To garantuje i sam Isus kada obećava: 'Gde su dvojica ili trojica sabrani u moje ime (u moju ljubav), tamo sam i ja među njima' [5]. A sa njim je sve moguće“.

Autor Augusto Parodi Rejes i tim

[1] Isto, 35.

[2] Isto, 37.

[3] D. Bonofer *Resistenza e resa*, ed. San Paolo, Cinisello Balsamo 1988, str. 474. Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) je bio nemački luteranski teolog i pastor, protagonista otpora nacizmu.

[4] K. Lubik, *Lettere dei primi tempi*, Città Nuova, Rim 2010, str. 164.

[5] Up. Mt 18, 20.